

2
meilės
architektai

Jos širdies
architektas

Nora
Roberts

Tavo širdies terapija

*Jausmų pasaulis, kuriame skleidžiasi draugystės žiedai,
karaliauja meilė, verda aistros, dūžta širdys,
pildosi slapčiausi troškimai ir lūkesčiai.
Ir visa tai – garsiausių pasaulio rašytojų
laiko patikrintuose kūriniuose:
intriguojančiuose, užburiančiuose
jausmų romanuose
ir šeimų sagose.*

*Aš ♥ gamtą
Aš ♥ minkštą viršelį*

Nora
Roberts

2

meilės
architektai

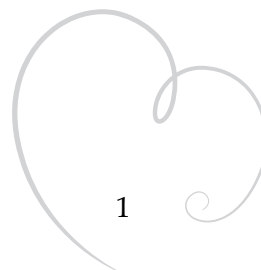
Jos širdies
architektas

Romanas

Svajonių knygos

Vilnius
2018

Briusui, kuris moka statyti taip, kad išliktų.

1

Ji tikrai verta atidesnio žvilgsnio.

Ne tik todėl, kad ji viena iš nedaugelio moterų šioje statybų aikštelėje. Tokia jau ta žmogiškoji prigimtis – vyro akį visada patrauks moters siluetas, ypač tokioje vietoje kaip ši, vyrų teritorijoje. Tiesa, nemažai moterų renka si dėvėti apsauginius statybininkų šalmus, o jei jos moka įkalti vinį, Kodžiui visai nesvarbu, kurioje pusėje jų marškinių sagos. Vis dėlto kažkuo ši moteris jį sudomino ir privertė dar kartą į ją pažvelgti.

Stilius. Nors vilkėjo darbo drabužius ir stovėjo ant nuolaužų krūvos, ji atrodė stilingai. Pasitikėjimas savimi, pamanė sūpuodamasis ant nutrintų batų kulnų. Matyt, pasitikėjimas savimi – gana neprastas prekės ženklas. Jis patraukė Kodžio akį kaip – na, beveik kaip – juodi nėriniai ar baltas šilkas.

Bet jis neturėjo laiko sėdinti ir svarstyti. Iš Floridos į Arizoną perimti šio projekto atskrido beveik savaite vėliau, laukė daug darbų. Rytas buvo ištis užimtas, pilnas įvairių trukdžių: vyrų ir prietaisų keliamas triukšmas; šūkalojami nurodymai; sunkias metalo konstrukcijas, iš kurių bus suformuotas pastato karkasas čia, kur dabar plyti uola ir tuščia dirva, keliančių kranų gurgždėjimas; uolienos ir žemės spalvos, atgyjančios skaisčioje saulės šviesoje; vis didėjantis troškulys. Prie trukdžių jis pratęs.

Kodis ganėtinai daug laiko praleido statybų aikštelėse, todėl šioje nuolaužų krūvoje, šiame chaose, iš šalies atrodančiame gal net kaip destrukcija, gebėjo išvelgti daugiau, nei matė nepatyrusi akis. Į tai žiūrėdamas jis regėjo prakaitą, ryžtą, sumanumą ir galimybes.

Ir visai netikėtai pagavo save stebint moterį. Na, čia taip pat yra galimybių.

Ji jam atrodė gana aukšta, su tais darbo batais maždaug metro septyniasdešimt penkių ar aštuonių centimetrų ūgio, labiau liesa nei liekna. Pečiai po kiaulpienių geltonumo marškinėliais su tamsuojančia prakaito dėme nugaroje buvo tvirti. Kaip architektui jam

patiko švarios, taupios linijos. Kaip vyrą – džiugino džinsais aptempti klubai. Iš po ryškiai geltono apsauginio šalmo kyšojo tvirtai supinta poliruoto raudonmedžio (jis mėgo dirbti su šiuo gražiu, brangiu medžiu) spalvos kasa.

Tyrinėdamas ją nuo pat šalmo iki batų Kodis pasitaisė akinius nuo saulės. Ji neabejotinai verta atidesnio žvilgsnio, vėl pagalvojo, žavėdamasis tiksliais moters judesiais, kai ji pasilenkė prie teodolito*. Iš užpakalinės kelnų kišenės kyšojo kažkoks baltas daiktas – greičiausiai piniginė. Praktiška moteris, nusprendė jis. Rankinė statybvietėje trukdytų.

Priešingai nei dauguma raudonplaukių, moteris neatrodė blyški ir trapi, jos oda, nubučiuota žėrinčios Arizonos saulės, spindėjo šiluma ir auksu. Kad ir kur būtų taip įdegusi, jam patiko, taip pat patiko ir savotiškai aštrūs veido bruožai. Griežtumo išpūdį keliantis smakras, grakštūs skruostikauliai, švelnus burnos linkis, nepadažytos, nesišypsančios lūpos.

Iš taip toli Kodis negalėjo matyti moters

* Prietaisas vertikaliems ir horizontaliems kampams matuoti. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

akių, be to, jas dengė šalmo snapelis, tačiau balsa, kai ji šūktelėjo nurodymą darbininkui, girdėjo puikiai. Jis labiau tiktų tylioms miglotoms naktims nei tvankioms popietėms.

Grūdamas nykščius į džinsų kišenes Kōdis išsišiepė. Taip, išties, daugybė galimybių.

Nenumanydama, kad yra stebima, Abra susiraukusi ranka nusišluostė drėgną kaktą. Šiandien saulė buvo negailestinga. Kepino, o dar tik aštuonios ryto. Prakaitas nepalaujamai tekėjo nugara, teko prie to įprasti.

Tai didžiausias tokiame karštyje įmanomas greitis, pamanė ji.

Tik tiek metalo tegalima atsigabenti, tik tiek uolienos išdaužyti, kai temperatūra nekrinta žemiau trisdešimties laipsnių karščio. Sunku neatsilikti nuo nustatyto tvarkaraščio, nors vandens buvo pakankamai, druskos tabletėmis taip pat aprūpinta. Kol kas šiaip ne taip jie dar spėja, bet... Negali būti jokių „bet“, priminė ji sau. Šitas viešbutis – didžiausias jos projektas, ir ji neketina susimauti. Tai jos tramplinas.

Nors būtų galėjusi nužudyti Timą Tornvėjų, kad „Tornvėjaus statybos“ sutiko imtis projekto tokiais įtemptais terminais. Grėsė

žvėriškos baudos, bet iš to, ką pasakė Timas, ji suprato, kad visa atsakomybė dėl terminų laikymosi gula jai ant pečių.

Abra išsitiesė, lyg iš tikrųjų būtų pajutusi pečius slegiantį svorį. Prireiks stebuklo, kad projektas būtų įgyvendintas laiku ir neviršytų biudžeto. Kadangi stebuklais ji netikėjo, susitaikė su laukiančiomis ilgomis darbo valandomis, sekinančiomis dienomis. Net jei pačiai teks griebtis plaktuko ir pjūklo, viešbutis bus pastatytas laiku. Tačiau tai bus paskutinis kartas, pažadėjo ji sau stebėdama, kaip didinga metalo sija pastatoma į vietą. Baigusi šį projektą ji išeis iš Tornvėjaus įmonės ir ims koks nors savo.

Abra buvo dėkinga jiems už suteiktą proga, už parodytą pasitikėjimą ir galimybę iš padėjęs pareigų pakilti iki inžinierės. Šito ji nepamiršo, niekada nepamirš. Tačiau ji buvo lojali Tomui Tornvėjui. Dabar, kai jo nebebuvo, Abra iš visų jėgų stengėsi, kad Timas nesužlugdytų įmonės, bet tikrai neketino aukoti savo gyvenimo ir karjeros būdama aukle Timui.

Akimirką ji užsisvajojė apie vieną tų šaltų gėrimų iš šaldytuvo, tada apsisuko ir žengė

per statybinių atliekų krūvą, kad galėtų prižiūrėti, kaip statomos sijos.

Čarlis Grėjus, energingasis padėjėjas, kurio Kodis būtų mielai atsikratęs, vis trynėsi aplinkui.

– Norite, kad praneščiau panelei Vilson, kad jūs čia?

Kodis stengėsi nepamiršti, jog kadaise ir pats buvo dvidešimt dvejų įkyruolis.

– Šiuo metu ji pernelyg užsiėmusi, – Kodis išsitraukė cigarečių pakelį, apsičiupinėjo kišenes, kol galiausiai rado degtukų. Jie buvo iš kažkokio mažo viešbutuko Načeze, sudrėkę nuo prakaito.

– Ponas Tornvėjus norėjo, kad susitiktumėte.

Kodžio lūpa vos vos išlinko. Jis kaip tik svarstė, kad bus visai malonu susitikti su Abra Vilson.

– Spėsime, – Kodis brūkštelėjo degtuką ir automatiškai delnu pridengė liepsną, nors nebuvo justi nė menkiausio vėjelio.

– Praleidote vakarykštį susitikimą, todėl...

– Aha. – Dėl to, kad praleido kažkokį susitikimą, jis neketino kankintis naktimis. Kodis buvo atsakingas už viešbučio projektavimą,

bet, iškilus šeiminių problemų, parengiamųjų darbų ėmėsi jo partneris. Žiūrėdamas į Abra Kodis pajuto dilgtelint apgailėstą.

Už kelių jardų stovėjo namelis ant ratų. Kodis pasuko prie jo, Čarlis stengėsi neatsilikti. Iš nešiojamo šaldytuvo jis išsitraukė alaus ir atsidarė žengdamas vidun, kur nešiojami ventiliatoriai kovojo su karščiu. Temperatūra čia buvo žemesnė net keliais brangiais laipsniais.

– Noriu dar kartą peržiūrėti pagrindinio pastato planus.

– Gerai, pone, turiu juos čia pat, – lyg pavyzdinis karys Čarlis padavė į ritinį susuktus brėžinius, o tada įsitempęs ir budrus atsistojo nuošaliau. – Per susitikimą, – jis kostelėjo, – panelė Vilson pabrėžė norinti padaryti kelis pakeitimus. Inžinerinius.

– Tikrai? – neparodęs jokio susidomėjimo Kodis įsitaissė tarp siauros išlankstomos sofos pagalvėlių. Ačiū Dievui, saulė išblukino neskoningas ryškias oranžinę ir žalią apmušalų spalvas. Jis apsidairė ieškodamas peleninės, bet turėjo pasitenkinti tuščiu puodeliu, ir išvyniojo brėžinius.

Kodžiui patiko matomas vaizdas, patiko jausmas, kurį jis kėlė. Pastatas bus kupolo

formos, viršuje dekoruotas spalvotu stiklu. Numeriai sups centrinį atriumą, sukurdami atviros, nestruktūruotos erdvės pojūtį. Kvėpuojanti patalpa, pamanė Kodis. Kas iš to, jei atkeliavęs į Vakarus, nerasi vietos įkvėpti oro? Kambarių langai bus iš storo dažyto stiklo, apsaugančio nuo akinamos saulės, bet leidžiančio grožėtis viešbučio teritorija ir kalnais.

Puslankio formos pirmojo aukšto vestibulis bus lengvai pasiekiamas nuo įėjimo, per du aukštus išdėstyto baro ir stiklu atskirtos kavos parduotuvėlės.

Pakilę stikliniais liftais ar įvijais laiptais, svečiai galės papietauti viename iš trijų restoranų arba, pakilę dar šiek tiek aukščiau, patogiai įsitaisyti viename iš poilsio kambarių.

Žiūrinedamas brėžinius Kodis nurijo didelį gurkšnį alaus. Jis išvelgė tuose planuose vaizduotės jėgą, polėkį, bet labiausiai – šiuolaikiškumo ir senovės vienybę. Ne, čia nėra nieko, ką reikėtų pakeisti, nieko, ką pakeisti jis leistų.

Abrai Wilson teks mandagiai šypsotis ir su tuo susitaikyti.

Išgirdęs atidaromas namelio duris jis pakėlė galvą. Iš arti ji atrodo dar geriau, nusprendė

Kodis Abrai įžengus vidun. Truputį suprakaitavusi, truputį dulkėta ir, sprendžiant iš akių, siaubingai įsiutusi.

Dėl įsiūčio jis neklydo. Abra turėjo ką veikti ir be dykaduonių darbuotojų vaikymosi.

– Ką, po velnių, čia darai? – metė ji, kai Kodis pakėlė skardinę prie lūpų. – Visi reikalingi ten. – Ji išlupo alaus skardinę Kodžiui iš rankų, šiam dar nespėjus nuryti gurkšnio. – Tornvėjus moka tau ne už sėdėjimą, ir niekas čia negeria darbo valandomis. – Ji pastatė alų ant spintelės, kol dar pajėgė atsispirti pagundai sudrėkinti perdžiūvusią gerklę.

– Panele Vilson...

– Ką? – beveik praradusi kantrybę ji pasisuko į Čarlį. – Ak, jūs ponas Grėjus, tiesa? Luktelkit minutėlę. – Pirma svarbiausi reikalai, nusprendė ji ir pasitrynė drėgnu skruostu į lipnią marškinėlių rankovę. – Klausyk, drauguži, – kreipėsi į Kodį, – jei nenori būti atleistas, kelk užpakalį ir prisistatyk savo viršininkui.

Vyras išsišiepė. Abrai ant liežuvio galo jau sukosi neapgalvoti, visai neprofesionalūs žodžiai, bet ji prisivertė juos nuryti. Prisivertė netrinkelėti į tą įžūlią fizionomiją.

Dailus kalė... Ir vėl jai pavyko save sustabdyti. Tokio tipo – šiurkštūs ir ryžtingi – vyrai mano, kad gali išsisukti nuo problemų vos šyptelėje – ir dažniausiai jiems pasiseka. Bet tik ne su ja, priminė sau Abra. Vis dėlto grasinimais profsajungų globojamam darbuotojui ji nieko nepasieks.

– Tau draudžiama čia būti, – išlojo ji sudirgusi ir čiupo brėžinius. Jei rytas būtų buvęs bent kiek sklandesnis, gal dabar ji nenorėtų nukąsti kam nors, nesvarbu, kam, galvos. Tačiau šis vyras pasipainiojo netinkamoje vietoje netinkamu laiku. – Ir jau tikrai neturi teisės kišti nosies į šituos brėžinius. – Jai parūpo, kokios spalvos akis slepia tie tamsūs akiniai. Mielai tas jo akis pajuodintų, vien tik už tą kreivą šypsenėlę.

– Panele Vilson... – pabandė dar kartą Čarlis, beveik praradęs viltį.

– Ką, velniai griebtų? – Abra nusipurtė jo ranką, bet iškart priminė sau būti mandagai. Velnioptą mandagumą. Jai karšta, ji pavargusi ir džiaugiasi radusi taikinį. – Ar jums pagaliau pavyko iškrapštyti tą savo žymųjį architektą iš sukūrinės vonios, Grėjau? Tornvėjus tikisi, kad projektas bus įgyvendintas laiku.

– Taip, matote...

– Minutėlę, – pertraukė ji ir vėl pasisuko į Kodį. – Klausyk, liepiu tau judintis. Ar tu kalbi angliškai?

– Taip, ponias.

– Tada judinkis.

Vyras pajudėjo, bet ne taip, kaip ji tikėjosi. Jis tingiai išsitiesė, kaip besirąžantis katinas prieš nušokdamas nuo palangės. Paaiškėjo, kad jo kojos neįtikėtinai ilgos. Ir jis visai nepanašus į vyrą, bijantį netekti darbo: pasilenkęs tarp sofos ir stalo jis nuo spintelės pasiėmė savo alų. Nurijo gerą gurkšnį, atsirėmė į nediduką šaldytuvą ir vėl jai nusišypsojo.

– O tu aukšta, Raudonplauke, išties.

Abra vos spėjo susivaldyti, kad žandikaulis neatvėptų. Gal statybos ir yra vyrų žaidimų aikštelė, bet dar niekas, su kuo jai teko dirbti, nedrįso rodyti savo pranašumo. Bent jau tiesiai į akis. Daugiau jis čia nebedirbs, nuramino ji save. Pagal įstatymą ar ne pagal įstatymą, su profesinės sąjungos ar be jos pritarimo, pati asmeniškai įteiks jam atleidimo iš darbo lapelį.

– Pasiimk priešpiečių dėžutę, sėsk į sunkvežimį ir dink iš čia, mulki, – ji vėl čiupo jo alų, tik šįkart skardinės turinį išpylė vyrui

ant galvos. Kodžiui pasisekė, nes tebuvo likęs gurkšnelis. – Galėsi pasiskųsti savo profesinės sąjungos atstovui.

– Panele Vilson... – Čarlis išbalo, jo balsas drebėjo. – Jūs apsirikote.

– Eik pasivaikščioti, Čarli, – švelniai tarė Kodis braukdamas pirštais per drėgnus plaukus.

– Bet... bet...

– Lauk.

– Taip, pone, – Čarlis su palengvėjimu spruko iš skėstančio laivo.

Dėl to, kad jis pakluso ir pavadino ištįsėli dailaus veido kaubojų ponu, Abrai kilo įtarimas, jog bus suklydusi. Ji prisimerkė, pečiai įsitempė.

– Mūsų nesupažindino, – Kodis nusiėmė akinius nuo saulės. Ji pamatė, kad jo akys rudos, auksiškai rudos. Jose nebuvo matyti nei pykčio, nei sumišimo. Priešingai, jis žvelgė į ją ramiai. – Aš Kodis Džonsonas. Jūsų architektas.

Ji galėjo pradėti vapėti. Galėjo atsiprašyti. Arba pasijuokti iš nutikimo su alumi ir pasiūlyti jam naują skardinę. Abra apgalvojo visas tris galimybes, tačiau ramus nemirksinčių vyro akių žvilgsnis privertė visas jas atmesti.

– Smagu, kad užsukote, – tarė ji.

Smarki, nusprendė Kodis, nors šviesiai rudų akių ir geidulingos burnos. Na, ne pirma tokia.

– Jei būčiau žinojęs, koks šiltas priėmimas manęs laukia, būčiau paskubėjęs.

– Dovanokit, teko anksčiau paleisti dūdų orkestrą.

Bandydama išsaugoti savo išdidumą Abra pajudėjo, bet greitai suprato, kad prie durų, sofos ar bet kur kitur pateks tik prasibrovusi pro jį. Nė nesvarstė, kodėl ta mintis jai patiko. Jis – kliūtis, o kliūtis reikia įveikti. Jai tereikėjo vos vos kilstelėti smakrą, kad judviejų akys būtų tame pačiame lygyje.

– Turite klausimų? – metė ji.

– Ak, taip, keletą. – „Pavyzdžiui, ką turėčiau nužudyti, kad tave gaučiau? Ar tu tikrai tokia kieta, kokia dediesi? Nuo kada apsauginis šalmas toks seksualus?“ – Ar dažnai pilate alų ant savo vyrų?

– Priklauso nuo vyro, – nenusiteikusi tęsti pokalbio Abra vėl pabandė pro jį praeiti ir suprato įstrigusi tarp vyro ir šaldytuvo. Jam tereikėjo pasisukti ir ji galėtų praeiti. Jis akimirka delsė, nepaleisdamas jos žvilgsnio. Tose

akyse jis neižvelgė nei baimės, nei sumišimo, tik kunkuliuojantį įniršį, ir jam vėl kilo noras nusišypsoti. Tai jis ir padarė.

– Čia ankštoka... *panele* Vilson.

Gal ji ir inžinierė, gal ir visko sunkiu darbu pasiekusi profesionalė, puikiai išmananti tai, ką daro, bet vis dėlto moteris; ji puikiai juto jo kūną prie savojo, tvirtą klubo linkį, ilgą stiprią šlaunį. Kad ir kaip būtų reagavusi, juokas jo akyse viską gadino.

– Jūsų dantys tikri? – paklausė ji ramiai.

Jo antakis pakilo.

– Buvo, kai paskutinį kartą tikrinau.

– Jei norite, kad taip ir liktų, traukitės iš kelio.

Tą akimirką Kodis labai norėjo ją pabučiuoti – jį sužavėjo moters drąsa, jis troško jos paragauti. Nors impulsyvumas jam buvo nesvetimas, vis dėlto žinojo, kada verčiau pakeisti taktiką ir pasirinkti ilgesnį kelią.

– Taip, ponia.

Jis pasitraukė, ir Abra prasmuko pro jį. Ji mieliau būtų žengusi pro duris ir nesustojusi, bet atsisėdo ant sofas ir vėl išskleidė brėžinius.

– Spėju, Grėjus jau papasakojo apie susitikimą, kurį praleidote?

– Aha, – jis įslydo už stalo ir atsisėdo. Kaip jau sakė, čia buvo ankšta. Ir vėl jų šlaunys susilietė, medžiaga prie medžiagos, raumuo prie raumens. – Norėjote kažką pakeisti.

Jai nereikėtų teisintis. Pasiteisinimai niekur neveda. Bet nepavyko susiturėti.

– Nuo pat pradžių man nepatiko projektas, pone Džonsonai. Niekada to neslėpiau.

– Mačiau susirašinėjimus, – ištiesti kojas tokioje mažoje erdvėje buvo šioks toks iššūkis, bet jis susitvarkė. – Norėjote standartinės dykumų architektūros.

Ji vos pastebimai prisimerkė, bet pro jo akis neprasprūdo žybsnis.

– Nepamenu, kad būčiau minėjusi žodį „standartinė“, tačiau šis architektūros stilius puikiai tiktų šioje vietovėje.

– Čia puikiai tiktų ir šis tas naujo, nemanote? – paklausė Kodis užsideddamas dar vieną cigaretę. – „Barlou ir Barlou“ nori aukščiausio lygio viešbučio, – pratęsė nespėjus jai pakoментuoti. – Visiškai uždaro ir išskirtinio, kad galėtų iš klientų išpešti didelius pinigus. Jie norėjo kitokio vaizdo, kitokios aplinkos, nei kad galima rasti Finikso apylinkėse įsikūrusiuose viešbučiuose. Tai aš jiems ir pasiūliau.

– Keli pakeitimai...

– Jokių pakeitimų, *panele* Vilson.

Ji vos nesugriežė dantimis. Jis ne tik tipinis kietakaktis architektas – ją siutino, kaip kreipdamasis pabrėžia „panele“, tas sarkastiškas jo tonas.

– Dėl kažkokių nelemtų priežasčių, – pradėjo ji ramiai, – buvome pasirinkti prie šio projekto dirbti kartu.

– Tikriausiai likimas, – sumurmėjo Kodis. Abra praleido pastabą negirdomis.

– Tiesiai šviesiai pasakysiu jums, pone Džonsonai, kad vertinant inžineriniu požiūriu jūsų projektas niekam tikęs.

Jis patraukė cigaretę, o tada lėtai išpūtė dūmus. Jos akyse pastebėjo gintarines dėmes. Akys, negalinčios apsispręsti, labiau nori būti pilkos ar žalios. Nenuspėjamos akys. Jis nusišypsojo.

– Tai jūsų rūpestis. Jei nesate pakankamai gera, Tornvėjus gali paskirti kitą žmogų.

Jos pirštai susigniauzė į kumščius. Mintis sugrūsti brėžinius jam į gerklę nepaprastai viliojo, bet Abra priminė sau, kad yra įsipareigojusi įvykdyti šį projektą.

– Aš pakankamai gera, pone Džonsonai.

– Tada mums neturėtų kilti sunkumų, – jis susikryžiavo kojas per čiurnas. Iš aikštelės juos pasiekė netylantysis triukšmas. Kodis visada manė, kad taip skamba našumas. Tas garsas jam netrukdė tyrinėti priešais sėdinčios moters. Priminė jam, kad yra laikas reikalams ir yra laikas... malonumams.

– Kodėl jums nesupažindinus manęs su tuo, kas jau nuveikta?

Tai ne jos darbas. Vos susilaikė neatsikirtusi. Bet ji pasirašė sutartį ir negalėjo daryti klaidų. Dievas mato, ji atsidėkos Tornvėjui, net jeigu teks dirbti ranka rankon su perdėtai savimi pasitikinčiu pasipūtusiu architektu iš Rytų pakrantės. Ji pastūmė šalną ant viršugalvio, bet neatsipalaidavo.

– Kaip tikriausiai pastebėjote, sprogdinimo darbai baigti laiku. Laimei, pavyko kuo mažiau paveikti kraštovaizdį.

– Toks ir buvo planas.

– Tikrai? – Ji pažvelgė į brėžinius, tada vėl į jį. – Kad ir kaip būtų, iki savaitės pabaigos pagrindinio pastato karkasas bus baigtas. Jei nebus jokių pakeitimų...

– Jokių pakeitimų nebus.

– Jei nebus jokių pakeitimų, – pakartojo ji

Silkas

romantikos ir jausmų dvelksmas

2

meilės
architektai

Tikra Noros Roberts klasika. Du stiprūs, protingi ir talentingi architektai supranta, kad laimę galima rasti tik sugriovus širdį saugančias sienas...

Kai kurie vyrai vien žvilgsniu ar šypsena gali priversti širdį daužytis. Abra Vilson neabejoja – architektas Kodis Džonsonas, su kuriuo ji priversta dirbti prie viešbučio statybų projekto, vienas tokių. Jo gražios akys ir siutinamai patraukli šypsena blaško Abra, tačiau ji neketina pamesti galvos. Jai nepatinka tokie pasipūtėliai avantiūristai. Jeigu ir leisis bučiuojama, tai tik todėl, kad pati to nori. Jei ir įsivels į neįpareigojantį meilės romaną, tai tik nustatiusi savo taisykles ir sąlygas.

Abra nenumano, kad Kodis turi kitų planų...

Ar gamta
Ar minkštą viršelių

9 786090 303573

romantika
aistra
drama
intriga
draugystė
humoras

www.wajoniuknygos.lt www.facebook.com/wajoniuknygos